Något om de växande industricentra Dryden och Kenora, Ontario.

Stadigvarande framåtgång förmärkes. Betydande utvidgningar för tillvaratagande av de elektriska kraftresurserna.

FÖR S. C. T. AV M. M. WILHELMSON.

Genom Ontarios vida skogar tågade jag fram vadande i höga drivor efter det snöfall som något malplacerat behagat infinna sig just vid tiden för mitt besök. Men jag var ute för att hälsa på här och var boende avkomlingar av de stolta vikingarna, i vilken välloviga avsikt ingenting kunde hindra mig. Kallt var det cirka 162 procent mer än nödigt och min heta vädjan till vädrets makter om ändring härutinnan klingade lika ohörd som Nationernas förbunds inbillade anmaningar till all världens makter om sinsemellan lugn och fredlighet. Lugn och fredlighet, ja, tänker jag, hur är det egentligen beställt med de båda tingen. I tanken gjorde jag upp en resumé över den förhanvarande situationen på gamla Tellus i detta avseende.

Det mäktiga brittiska riket och Turkiet hålla på att räka i luven på varandra endast för lumpna Irak-frågans skull. När som helst kan vantas, att de börja slåss som "turkar". — Bastrejk inom kolgruvebranschen befaras i England. — Italiens fascisövälde och självpromoverad envåldshärskare, Signor Benito Mussolini, strycker Tyrolens tyska befolkning utglungande krigshotelser mot Tyskland. — "Ryssland berett att med spen i hand hålla alla stängen, vilk menligt vilja ingripa i landets angelägenheter", säger Lenins värde efterföljare och kumpan, Trotsky. — Förenta Staterna kontra Japan-situationen tillspetsas. — Inbördeskrig i Kina, ja, och så vidare i all oändlighet. Flagranta tecken på lugn och fredlighet, eller hur? O, du lugna, huva och fridfulla jordedal!

Jag stördes i dessa mina dystra meditationer av att Moder Sol började titta fram mellan de rimfrostbeklädda träden. Solen vårt världssystems allra klaraste ljus och den livsgivande kraften för oss människor under vår korta jordevandring, den kan ej på en gång förändra ens sinnelag liksom en omvänd hand, och jag började också att i stället tänka på något trevligt, bland annat såsom en ljuspunkt ur dunklet på S. C. T:s föreslående utvidgning till 12-sidig tidning. Men även nu blev jag bragt ur mina funderingar, ty där framför mig mitt inne i den djupa skogen kommo trenne hemska och blodtörstiga vargar rätt emot mig. Ett sådant möte i ödemarken kan som bekant bringa mången att tappa koncepterna, men nu råkar det vara så, att jag inom mig besitter en fenomenal rikedom på oryggliga kallblodighet, varför jag ej för ett ögonblick förlorade fattningen. (Intet skämt, mina ärade läsare, renaste, rämaste allvaret.) Vad jag skulle göra, då vargarna kommo fram, visste jag ej, men ett ögonblick funderade jag på att företaga samma manöver som söndagsjägaren, vilken en gång var ute på — ja, vi kunna kalla det — jakt bärande sin förmens skull medförda knallapparat. I stället för att saligen avlida av hjärtslag i förskräckelsen tog han på sig sitt silra levaste leende, lyfte på sportmössan (hatt hade han inte, men han kanske var i hatten ändå), gjorde en elegadorisk bugning och bad herrskapet Varg så mycket om ursäkt, för att han råkat gå fel, varpå han hastigt och lustigt avdunstade från de av förvåning gapande vargarna — helskinnad. Som sagt, så hade jag tänkt att göra men fann till min förvåning, att i stället vargarna voro rädda för mig; slokande med svansen störtade de med ögonskenligt fasansfull dödsskräck in bland träden synbarligen glada över att så lättvindigt ha kommit ifrån det äventyr, som med ett mot mig var förenat. Jag stod kvar en stund och liksom allas vår gode vän Agapetus brukar göra, rev mig i skallen funderande på, vad det kunde vara, som gjort vargarna så förskrämda. Ser jag verkligen så farlig ut, tänkte jag, eller hur är det fatt? Men så plötsligt gick det upp ett ljus för mig. Jag förstod orsaken till vargarnas rädsla. De visste om, att jag var ute i bygderna och — björnade. Där ha vi äggt, sade Columbus. —

Men nu kanske det kan vara på tiden, att jag börjar tala om någonting annat. Efter mångfaldiga strovtåg kom jag slutligen till civiliserade trakter och efter tågresa till staden Dryden, belägen på ett avstånd av cirka 200 mil från Winnipeg österut.

Dryden, som räknar en befolkning på cirka 1,000 personer, synes rätt väsentligt gå framåt. Där finnas bevis och väl anlagda gator kantade av handels- och affärsbyggnader, boningshus och privatägda villor, och det hela giver intryck av ordning och trevnad. En del skandinaver äro bosatta i staden, från vilka jag hörde, att de trivas väl på platsen där förskaffande sig god och säker inkomst. Betänkligt är obefintligheten av goda landsvägsförbindelser utefter C. P.-järnvägen, men sedan den stora automobilvägen västerut till Kenora och Winnipeg samt österut till Port Arthur fullt färdigställts, borttelimineras denna olägenhet helt säkert till allmän belåtenhet.

Mest betydande industri är Dryden Pulp and Paper Mill med en fabrik av större dimensioner beredande sysselsättning och utkomst åt en hel del av stadens innevånare. Anläggningen är belägen intill ett vattenfall, varifrån erforderlig elektrisk drivkraft erhålles. Råmaterialet för tillverkningen — trämassaved — hämtas från de djupa skogarna i trakterna av Dryden eller från en del stationer utefter järnvägslinjen och skeppas baledes direkt till fabriken på särskilda härför lagda stickspåra.

Trakterna kring Dryden utmärka sig för framgångsfullt bedriven blandad farmning. Farmer fianas att tillgå i priser varierande från $30.00 och uppåt. Landet beteckna såsom väl lämpat med god växtlighet, och samtliga vanligen förekommande växtslag såsom vete, råg, havre o. s. v. odlas. Klöverfrö produceras i stor skala och betalades förra året i genomsnitt med $26.00 per bushel. Boskapsskötsel är famarnas huvudnäring, varvid självfallet staden Dryden med dess fabriksarbetande befolkning utgör en god avsättning för mjölk, smör och ost samt kött. Potatis och rotfrukter lämna på sina ställen relativt goda skördar.

Ej att förakta är dessutom biskötseln, som är en god binäring (och binäring). Bina trivas mycket väl i de vårtrika trakterna med dess goda tillgång på honung, och var och en som vill ha besvär med att sköta de små flitiga flygfänа, erhålla på hösten en god slant till hjälp.

Fria "homesteads" torde svårligen finnas att tillgå i stadens omedelbara närhet, men väl på ett avstånd av cirka 5—10 mil därifrån. Marken är där tätt bevuxen med skog, varför det första en nystartad farmare får göra är att avverka densamma. Timret kan köras med egna hästar den kort vägen in till pappersfabriken i Dryden undvikande kostbara järnvägstransporter, varigenom betydligt bättre priser erhållas. Merendels göra eljest järnbanefrakterna oformängliga nedskränkningar å inkomsterna, trots att lägsta möjliga fraktsatser bruka tillämpas. Genom timmerförsäljning tillföras jordägarna startkapital, som väl är behövligt vid brytandet av land till åker och äng. Detta arbete lönar dock väl mödan, ty även här är jorden av god beskaffenhet och i de flesta fall fullt stenfria. Vad som behöves är större antal erfarna farmare att slå sig ned i distriktet, ty ökad bearbetning och rensning av marken betyder förbättrade förhållanden i allmänhet, och i den mån staden Dryden utvidgas, förstoras efter hand kravet på livsmedel. Utsikterna för framtiden kunna därförlanses vara ljusa och förhoppningsfulla, även om här liksom på andra ställen träget och målmedvetet arbete måste utföras i och för erhållande av oberoende ställning.

Jakt och fiske bedrivas på större avstånd från staden Dryden, där trakterna äro vilda och obanade med stora skogar, sjöar och älvar samt mindre vattensamlingar. Björn, varg, älg, rådjur samt allehanda fåglar finnas där i riklig mängd ävensom laxöring, gädda och stör.

Bland skandinaverna, jag träffade i Dryden, märkas följande:

Mrs. Ellen Anderson, som var född i Kalmar och kom till Vermillion Bay i Canada 1899 efter en åtskilligt äventyrlig resa. Båten stötte nämligen under färden över Atlanten på grund endast två dagars resa från Canada och fastholl envist sin ofördelaktiga position i fyra långa dygn. Efter åtskilliga äventyrligheter ankom dock slutligen mrs. A. till Canada. 1905 gifte hon sig i Kenora med en Kalmarbo-bo, som var anställd såsom banmästare vid C. P. R., men 1921 dödades han helt plötsligt genom olyckshändelse. Mrs. Anderson har i äktenskapet 5 barn, därav 4 flickor och 1 son. Hon var tydligen ej förskräckt över besvärligheterna på hitresan, ty 1913 gjorde hon en resa till Sverige för att återuppliva gamla minnen med besök på kända platser. Mrs. A. driver nu hötellrörelse i Dryden, och har för övrigt rest omkring i nästan hela Canada.

* * *

I. Haldorsen föddes 1884 i Bergen, Norge, där han arbetade vid Harloffs metallfabrik "(Arbetade som "metalldrejer" — vet inte vad det är på svenska.) För 21 år sedan kom han till Canada och fick året därefter anställning vid C. P. R., varest han allt sedan varit. 1911 ingick han i Winnipeg äktenskap med Berntine Teege från samma stad som han själv, och har nu tre barn, Edvin, Alice och Patrick. De två äldsta barnen äro mycket intresserade av pianospelning. 1913 gjorde mr. och mrs. Haldorsen ett besök i Norge på hela 6 månader. Dessutom ha de rest omkring litet varstans i Canada. Bland annat voro de för två år sedan i Vancouver just vid tiden för därvarande norska kyrkas invigning.

En syster till mr. H. — Ragna — har kontorsplats i Toronto. Brodern Johan kom år 1913 vid 17 års ålder till Canada och reste strax ut i västern. Vart han sedan tagit vägen är höljt i dunkel, varför mr. H. gärna skulle vilja höra från honom. Läser han detta, behagade han således skriva till mr. Haldorsen under adress Dryden, så att möte kan arrangeras. Hoppas, att så kommer att bliva fallet.

Mrs. Haldorsen har en syster, mrs. Laura Molde, som är gift och har 4 söner. Bosatt såsom farmare i Ekbank, Sask. — Brodern Sophus Teege har någon tid vistats i Dryden men är nu ute och "luftar på sig" i Missouri Valley.

* * *

Conrad Anderson var född 1895 i Örnsköldsvik och kom till Eagle River i Canada vid 17 års ålder. Sedan reste han i Kenora och trakterna däromkring samt kom till Dryden 1918. Har nu anställning vid pappersfabriken och är tydligen nöjd och belåten därmed. Hans hustru, Ester Noreus, föddes i Canada av svenska föräldrar. De ha två minderåriga barn.

* * *

Emma Martinson föddes i Jämtland, kom till Canada 1913 och slog sig ner i Inwood, Man., 1915 gifte hon sig med en jämtlänning, varefter de togo "homestead". Senare köptes farm i närheten av Dryden, men i december 1924 avled mannen efter en kort sjukdom. Farmen, vara cirka 30 acres äro brutna, har mrs. M. fortfarande kvar samt håller två kor. Får goda höstskördar. Hon har 4 barn, av vilka tvenne gå i skola.

* * *

Från Dryden for jag vidare västerut genom starkt kuperad terräng. Trakterna här äro rikt skogbeklädda, men överallt synes spår efter den röde hanens frammarscher under de heta sommarmånaderna. Elden ödelägger årligen skog för miljoner dollars utgörande en verklig fara för skogsbestånden. När man ser de höga, nakna stammarna efter stätliga träd, vilka härjats av skogens värsta fiende — elden — kan man ej underlåta fråga sig, om tillbörlig uppmärksamhet verkligen fästes vid undvikande av eldsutbrott. En stor del av skogseldarna bero ju faktiskt på rena olyckshändelser, så kan t. ex. endast en glasbit, som någon het dag i skarp solbelysning kommer strålarna att brytas, framkalla eld i eventuellt intilliggande torrt gräs eller dylikt. Men å andra sidan är ofta ursprunget till skogseldar obetänksamt lagda lägereldar — "camp-fires" — eller åt sitt öde lämnade sådana eldar, vilka vid uppblåsande vindar strax sprida sig, erhållande god näring i det kruttorra gräset eller i skogen. Affischer med berättigad varning: "Prevent forest-fires" synas utefter alla vägar, och det är att hoppas, denna maning vinner allmän uppmärksamhet.

Under vägen till Winnipeg gjorde jag ett blixtstopp i Kenora — tillflyktsort sommartid för hundratals semesterfirande från förstnämnda stad och betydelsefull turistort. Kenora är vackert belägen vid norra stranden av Lake of the Woods 300 mil väster om Port Arthur 130 mil öster om Winnipeg. Utförlig skildring över staden har förut stått att läsa i S. C. T., varför det är onödigt nu närmare beröra dess många industrier och övriga näringsgrenar.

Jag hörde bland annat en trevlig historia om en i Kenora boende 80 år gammal neger. Denne brukar på skämt säga, att han var den förste — vite man! som såg platsen, där den nuvarande staden är belägen. Och negren ifråga är svart som en — neger. Eller som en kolbärare. För övrigt torde det vara rätt så problematiskt, huruvida svartingen kan ha rätt, ty enligt gamla urkunder påstås vita män redan för flera hundra år sedan ha varit i dessa trakter, och så gammal är väl ändå inte negern. Visshet härom torde dock vara svår att erhålla, varför jag alls inte direkt vill fråntaga honom hans helt säkert starkt eftertraktade heder och rangplas såsom ultraplonjär.

The Kenora Paper Mills Ltd. har i genomsnitt en daglig tillverkning av cirka 125 ton tidningspapper. Den 22 februari i år förfärdigades 122 ton och dagen därpå 126. Betydande utvidgningsarbeten pågå emellertid där, och färdigställd kommer fabriken att kunna tilverka ej mindre än 270 ton per dag.

Länge har det varit tydligt att industrien i Kenora går betydande expansion tillmötes, varför man lagt stor vikt vid erhållande av ökad elektrisk energi. Vid sidan om förut befintliga kraftkällor ha nu under senaste tiden utbyggningar gjorts varigenom å det senare tillerkända området 20,000 hästkrafter tagits i använing. Från östra området ha således erhållits 12,500 nya hkr. och från västra 17,500. Då pågående arbeten blivit slutförda komma dessutom ännu flera tusen hästkrafter att utvinnas. Ovannämnda energimängder äro fullt tillräckliga för drivandet av Kenora Paper Mills fabrik, då densamma kapacitet ökats till 270 ton per dag och dessutom tillfyllest även för en del övriga industrier. Det är i sanning för envar angenämt att se all denna elektriska kraft i användning tjänande industriens behov och därmed befordrande Kenoras framåtgång.

Det troddes på sin tid, att då i utsikt ställda och nu utnyttjade energimängder skulle vara höjden av distriktets tillgång i detta avseende. Senare har emellerid visat sig, att transmission över långa distanser vid ett minimum av förlust är möjlig, och därigenom har Kenora erhållit andra källor av elektrisk kraft. Man har nu exempelvis riktat sina blickar åt vattenfallet White Dog å Winnipeg River cirka 35 mil från staden. Den uppskattade kraftmängden härifrån att fortplantas till Kenora är över 50,000 hkr. — Längre ner på floden nära sammanflödet med English River märkes vidare Boundary Falls, varur man beräknar kunna utvinna ej mindre än 110,000 hkr. Detta senare betyder, att Kenora för ganska lång tid är skyddat. Kapaciteten vid pappersfabriken skulle kunna springa upp ända till 1,000 ton per dag förbrukande 70,000 hkr. från denna källa, och ändå skulle 40,000 hkr. vara tillgängliga för andra industrier, såsom gruvdrift och dylikt.

Vid en blick på English River finner man, att också där betydande elektrisk kraft kan utvinnas. Bland vattenfallen på nämnda flod märkas Deer Falls med beräknade 13,00, Kettle Falls 34,300, Maynord Falls 34,500 och Manitou Falls 45,300. Siffrorna ifråga avse antal hästkrafter utvinningsbara på 24 timmar.

Samtliga dessa naturliga kraftresurser torde helt säkert ej komma att användas av Kenoras industrier, men förefintligheten därav öppna stora möjligheter för industrier på andra platser, såsom Dryden, Sioux Lockout och Red Lake. Huruvida de bliva använda eller ej, får framtiden utvisa.

Vyer från Kenora distriktet.

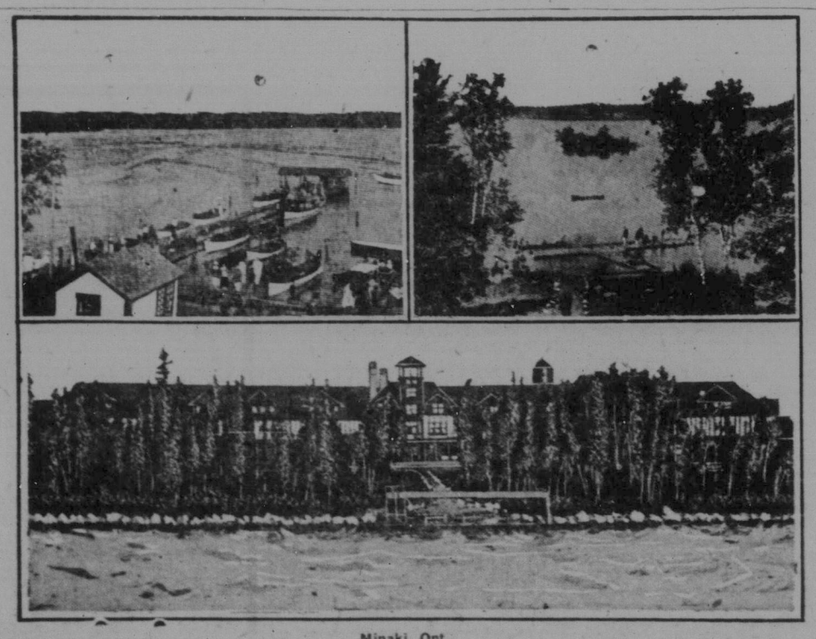

Minaki, Ont.

På Amerikafärd

Av Ivar Wennerström.

HÄRJEDALINGAR JAG MÖTT.

Jag skrev härom dagen ett extra brev till f. d. liberale riksdagsmannen Lundgren i Nora. Men han ska icke högfärdas och inbilla sig, att han är den enda adressaten. Det här brevet är skrivet för en annan liberal f. d. riksdagsman, Bergman i Tännäs. Det bör glädja honom att erfara, hur rasande bra härjedalingarna sköta sig ute i världen särskilt de som äro av hans egen släkt eller från hans egen by.

I British Columbias historia spelar den lilla härjedalsbyn Tännäs en stor roll. Den har exporterat till Canadas västliga provins några män, som blivit en heder för sig själva såväl som för sitt nya och sitt gamla hemland. Överallt i British Columbia hör man talas om brödraskaran Bergman, John Salomon och Hans, samt om Olof Hansson, allesammans från Tännäs. Personligen har jag icke mött dels i en av Hans Bergman skrina stötte jag samman med i Vancouver, dit han nyligen flyttat in från Prince Rupert. Men de andra har jag mött del i en av Hans Bergman skriven förträfflig bok om svenskarna i British Columbia, dels i samtal man och man emellan.

Det är en äkta härjedalisk seghet, som karaktäriserat broderna Bergmans liv i British Columbia. De ha icke varit rädda för att arbeta på skarpen, och därför ha de förvärvat en god ställning och aktning från alla håll. Brodern Salomon, den yngste Bergmanspojken, har större delen av tiden varit stationerad i Prince Rupert, skogs- och fiskestaden långt i norr, samt i New Hazelton som farmare och arbetsförman. Mellanpojken John började sin 30-åriga Canadabana genom att rida över den hundra svenska mil breda gräsprärien i Alberta från Förenta Staternas gräns i söder till Saskatchewansfloden i norr. Sedan tog han homesteadland i Vermilliondalen, var entreprenör i Edmonton och hamnade slutligen även han i Prince Rupert som stor företagare i byggnadsbranchen.

Den äldste Bergmanspojken Hans, har delvis haft andra intressen och en annan bana än sina bröder. Han har starka journalistiska och litterära intressen, som han haft tillfälle att odla under sitt skiftesrika liv. Över 30 år har han levat på den här sidan Atlanten, men därav blott några år på sistone i Canada. Han är mera amerikanare än canadensare. 1907 övertog han tidningen "Svenska Nordvästern" i Spokane, skillde sig ifrån den 1912, övertog den igen 1913 och skillde sig från den på nytt 1920. Detta sista år flyttade han till British Columbia och sköte konsulsäliggandena vid svenska konsulatet i Victoria. Under denna tid utarbetade de han med stor möda och stora ekonomiska uppoffringar den 300 sidor starka boken om "Svenskarna i British Columbia". Att ett och annat brister i svenskan är ingenting att hänga upp sig på, man lever icke ostraffat 30 år borta från sitt modersmålsland. Boken är ett standardverk för den som vill känna British Columbias rika resurser och svenskarnas liv därborta. Den är en vacker hymn till svenskt arbete och svensk företagsamhet i ett fjärran land, och mannen, som gjort den, förtjänade sannerligen en liten nationalbelöning från Sverge som ersättning för de stora uppoffringar, med vilka bokens utgivande varit förenat. Bergman är icke mannen, som latar sig efter denna journalistiska och litterära bragd. Nu är han bosatt i Tacoma på amerikanska sidan om gränsen och sysselsatt med att skriva svenskarnas historia i denna del av staterna.

Den märkligaste Tännäspojken är emellertid Olof Hansson i Prince Rupert, han är född 1882 och canadensare sedan ett 20-tal år. Överallt i hela Canada känna svenskarna till Olof Hansson, de nämna hans namn med beundran, han anses vara den rikaste och mest framgångsrike svensken, och det har skapats en formlig legendbildning omkring honom. Han var på sin tid kontraktör då Grand Trunk byggdes genom Klippiga bergen fr. Edmonton till Stilla havet och han hade att sköta om 1000-tal arbetare. Han har sedan varit en av British Columbias företagare i skogsbranchen och är naturligtvis som alla andra rika karlar i British Columbia intresserad i en mängd gruvföretag. Sedan 1920 är han svensk konsul för British Columbia. I sin bok om svenskarna i British Columbia ger Hans Bergman sin kamrat från Tännäs detta betyg: "Hanssons framgångsrika och dugande levnadsbana är ett talande vittnesbörd om vad som kan uträttas med energisk vilja, affärstalanger och framtidsblick i förening med förefintliga utvecklingsmöjligheter. Han är en av de moder Sveas söner i adoptivlandet, som hävdat svenska namnets rykte för idog strävan och företagsamhet. Bland sina arbetare är han avhållen, lika väl som han inom samhällets affärs- och industrikretsar förvärvat en stor vänkrets på grund av sin rättframma karaktär samt sitt urbana och vinnande sätt."

Ivar Wennerström.

ORDET FRITT.

(Forts. fr. sid 2.)

stora helhetsintrycket dominerade såväl min blick som min tanke. En poesimättad helhetsstämning utbredde sig över de snövita fjällens vågmassor, och långt där nere kunde jag urskilja några små svarta punkter i den oändliga snöoknen; det är riksgränsens stationssamhälle.

Min blick är liksom fasttrollad vid allt detta underbara, och det är som om blicken sökte vägar som icke finnas över dessa till synes oändliga vidder. Jag talade nyss om det storslagna norrskenet, som här uppe är allt annat än sällsynt. Frågan om vad norrskenet egentligen är, ligger ju nära till hands då man iakttager detta hemlighetsfulla skimmer. Och jag har själv framställt denna fråga till min fästman, som ju är professor i astronomi. Från honom har jag fått följande förklaring. Norrskenen eller rättare sagt "Aurora Borealis" och "Aurora Australis" förekomma talrikast vid polerna. De nå sitt maximum i ringar som omsluta de geografiska och magnetiska polerna. På norra halvklotet förekommer norrskenet ymnigast i ett bälte som sträcker sig över Kap Chelyuskin, Nova Zembla, Norges nordvästa kust, söder om Island och Grönland, tvärs över Hudson viken och över norra delen av Alaska. Norr och söder om detta bälte avtaga norrskenen. I Stockholm t. ex. äro de 5 gånger och i Berlin 30 gånger sällsyntare än i Lappland. Om norskenen veta vi vidare, att de förekomma talrikast varje 11 år, vilket visar att detta sken måste stå i något sorts förhållande med de s. k. solfläckarna, som också ha en period på 11 år. Norrskenet inverkar rätt ofta störande på kompassernas magnetnålar, telegrafkommunikationer och dylikt. Min professor har också sagt, att norrskenet uppkommer genom ett fint stoft, som på grund av det så kallade strålningstrycket utslungas från solen och av vilket sedan en del uppfångas av jorden.

Att tala om Lappland och icke nämna något om lapparna är ju en förseelse, som en belevad människa icke bör göra sig skyldig till. Jag vet intet bättre sätt att uttala mina tankar och känslor för dessa den svenska fjällbygdens nomader, än att säga det är synd om dem. Jag hyser medömkan med lapparna därför att de icke kunna hålla jämna steg med den kultur, som nu sönderskär deras betes- och jaktmarker med järnvägar och stör deras hemfrid med industriella anläggningar. Deras framtid ter sig mörk och dyster. En dyster tavla är det också att se hurusom en hel del lappfamiljer drag söderut för att visa sig för pengar. Inom Norr- och Västerbotten lär det numera finnas endast 5 a 6 tusen lappar.

Men vi måste fortsätta vår färd från Riksgränsen till Narvik. Det är en egendomlig färd. På en sträcka av 39 kilometer, längre är det inte mellan Riksgränsen och den norska staden, finns det icke mindre än 27 tunnlar. En liten bit från den närmast Riksgränsen liggande norska stationen, Hundalen, går järnvägen utmed den innersta delen av Ofotensfjorden, som här kallas Rombaksbotn. Vattenytan ligger 430 meter under järnvägsspåret. Här stupar bergväggen på andra sidan fjorden rätt ned i vattnet. Nere på dalens botten synes några små mikrokosmiska punkter som skola föreställa lantgårdar. Vid anblicken av en sådan högalagen natur förvånar man sig inte alls över att mången, såsom orden lyda, "længter tilbage til de høije fjelde."

Nästa gång mötas vi i Ångermanland och därifrån fortsätta vi vår färd till Jämtland samt andra landskap inom moder Sveas rike. Och sedan vi rest genom vårt fädernesland lätta vi ankar för att styra vår färd till främmande länder.

DEN LILLAS APRILSKÄMT.

Lillan: — Mamma, det stod en främmande karl där ute och kysste barnjungfrun.

Modern: — Hur såg han ut?

Lillan: — April, april! Det var pappa.

DÖVHET

Fullständig hörsel återställes nu i varje tillfällig dövhet, slappastånd av dövhet eller ofullständig hörsel av orsaker sådana som kade eller sjunkna hinnor, tjocknade hinnor, buller eller susande ljud, genombrutna, fullständigt eller delvis förstörda hinnor, avsöntring från öronen etc.

Wilson Common-Sense Ear Drums

"Små trådlösa telefoner för öronen", kräva ingen medicin, men ersätta effektivt vad som fattas eller är ofullständigt hos de naturliga örhinnorna. De äro enkla uppfinningar som bäraren lätt inpassar i öronen där de äro osynliga, mjuka, säkra och bekväma.

Skriv idag efter vår 168 sidor Fria bok om Dövhet, givande er fulla detaljer och intyg.

Wilson Ear Drum Co., Inc.
894 Inter-Southern Building.
LOUISVILLE, KY.

LUNKAN OCH NEGRERNA I CHICAGO.

Operasångare Carl Fredrik Lundqvist (Lunkan) hade som bekant en stofthydda, som icke skämdes för sig. Efter operasäsongens slut 1879 företog han och kapellmästare Ludvig Norman en konsertresa. Vid ett tillfälle befanns fonddörren på teatern, där konserten hölls, så trång att Lunkan inte kunde komma igenom den, utan måste han göra sin entré från sidan, mitt igenom en vägg, därvid han höll på att ta hela väggen med sig så att en gumma på parkett slog ihop händerna och högljutt utbrast: "Gud en sådan karl."

Under sin Amerikaresa 1893 besökte han den stora utställningen i Chicago, på vars nöjesavdelning bl. a. förekom en negerby med tvättäkta kannibaler. Så snart negrerna fingo syn på Lunkans välförsedda stofthydda sprang en av dem genast omkring till alla hyddorna och knackade på, så att han snart var omgiven av en hel mängd fulingar, vilka började tjuta och väsnas, klappande sig på magen och slickande sig belåtet om munnen. Men då slutligen en jätteneger blev så närgången, att han började nappa i Lunkan för att liksom undersöka hullet lyfte denne i hast sin stora käpp, sträckte den kraftigt fram mot negerns platta snabel och rät med dundrande röst, så det rungade i hyddorna: "Fy, din fuling!" vilket hade effekt på odjuren, ty de skingrade sig tvärt och lämnade Lunkan fri passage. "Jag bör ej förneka skriver L. i sina memoarer, att det var med en behaglig känsla jag kom ifrån denna om det mörkaste Afrika påminnande negerby."

UPPMUNTRANDE.

Husets dotter: — Jag hör, att herr Andersson är musikalisk?

Herr A.: — Ja, men det gör ingenting, spela gärna vidare.

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165 Svenska talas

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon. A-7067.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2059.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada"
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10007 Jasper Ave., Edmonton, Alberta.

DR. GRAHAM WILSON
SPECIALIST
Njur-, Blås-, veneriska- och hudsjukdomar. Mottagningstider: 9 f. m. till 8 e. m. 666 Main Street, nära C. P. R. Station. Kontorstelefon A8013. Residens telefon B8473.

Lär Stenografi
Det är alltid efterfrågan på goda stenografer, särskilt dem undervisade av
SUCCESS BUSINESS COLLEGE
Regina, Sask.
Skriv efter upplysningar till Dept. I.

Plågas icke mer
av dålig mage, då äkta Linfröextrakt av östersunds-magasinets i Stockholm medel botar magsjukdomar, såsom magsyra, magkatarr, magsår, dålig matsmältning, trög avföring och därmed följande svindel, mattighet, tryckande känsla i maggropen, sveda i bröstet, sömnlöshet m. m. Rekommenderas av hrr. läkare. Pris per paket $1.20.
Mrs. J. Halverson,
1431 ADAMS ST., N. E.,
MINNEAPOLIS, MINN.